

Вулиця Зарогатка.

Той, хто хотів попасти на великий базар, який знаходився на площі за тією вулицею. Змушений був платити мито (гроші). Місце збору грошей називалось рогаткою. Оскільки вулиця знаходилась за рогаткою, то її стали називати « Зарогаткою». Хати були дерев'яні і криті соломною. У війну вулиця була спалена німецькими фашистами. Збереглася тільки мурована хата Якімчука Петра.

На місці дерев'яної церкви стояла мурована церква з двома куполами. І побудована вона була у 1822 році, на кошти власника села, російського генерала Гільстрома. З 1866 року передана в розпорядження православного духовенства. Церква у довжину мала 34 метри, в ширину – 24 метри, а в висоту 36 метрів. Священником у той час служив Фадей Думицький. Храм підірвали німці у 1943 році. А ще раніше, там, де зараз живе отець Віктор, стояла дерев'яна церква, а поряд польський цвинтар.

Через дорогу від цвинтаря стояв двоповерховий будинок. Це були казарми російського війська (драгунів). Військові казарми знаходилися також і за сучасною хатою покійної баби Палажки. Збереглися льохи . Їх розібрали селяни після війни на будівельні потреби. Люди розповідають , що колись під ставком проходив підземний хід аж до сосен на вулиці Старики. Його збудували захисники села від татарської навали.

За казармами ближче до мосту стояв водяний млин. Тут били джерела та витікала річка. В даний час на цьому місці сінокос.

З лівої сторони від сучасної сільської Ради стояв довгий мурований дім, в якому знаходилась так звана гміна (районне керівництво).

В садку садиби Олійник Єлизавети стояв невеликий будиночок, в якому жиди скуповували селянське зерно. Цей будинок згорів під час війни.

Вулицю в основному населяли селяни – хлібороби. Серед них виділявся Мирончук Филимон. Це була проста неграмотна людина, але з розумом філософа – аналітика. До нього вся вулиця зверталася за порадою.

Повх Семен це не тільки гречкосій а й прекрасний скрипач: грав на весіллях, а також розважав молодь вулиці Зарогатка. Ковальчук Сава – коваль, ткач простого селянського полотна. Олійник Михайло Кирилович – кравець, фотограф, майстер – любитель скрипок.

Слід згадати і про Орищина Олексія, який на протязі свого життя нікого не осудив.

Стосунки між селянами були людяними. Ділилися останнім шматком хліба. Між жителями вулиці було повне довір'я і надія, замків на дверях не чіпляли. » Хата на патичку – хазяїна нема дома».

Зарплати та пенсії не існувало. Населення жило за рахунок власних доходів: продавали зерно, худобу. Ціни на все буди великі. Щоб купити один складометр дров, треба було продати 1 центнер жита. Ціна одного шкільного підручника і жіночих святкових туплів була однакова. За роботу на току у 1949 році за літо Лідія Петрівна Цветкова, 1934 року народження, заробила 30 кілограмів зерна. Не дивно, що весни були голодними. В цей час і проявлялось християнське братолубіє, була велика християнська любов між людьми. В наш час вона згасла. Її замінив егоїзм.

Старожилами вулиці можна вважати Олійник Лідію Кирилівну, з 1921 року народження, та її сестру Олійник О. К., з 1926 року народження. Ліда Кирилівна, згадуючи свої дитячі роки, зачитала учням повчального вірша.

« Мамо люба, глянь на небо:
Як сяють ясні зорі золоті.
Кажуть люди: то не зорі –
Сяють душі то святі.
Кажуть люди: хто у нас на світі
Вік свій правдою прожив,
Хто умів людей любити,
Зла нікому не робив,
Того Бог прийняв на небо
Ясно зіркою сяють.
Правда, мамо, то все душі,
А не зорі там горять.
Тож ж навчи мене, голубко,
Щоб і я так прожила.
Щоб добро робити вміла,
І не вміла робить зла.

Спогади записали від Олійник Л. К. в листопаді 2002 році.

